

ההפלת מעריב את אמרוים: מסדר א' הכהנים במספרותיהם ברכזון. סדר מזוזה הפליא שורר בעולם, אין אבנין-בן הקטנים שלו כמו האטום והאתה חן בגופו-שים ואודירום כשם וויה. סדר ה- מעיד על רצון השלט בעולם — רצון הבורא ית', וזה אחת הרוחות החותכות על האמונה — אם יש בכלל צורך בראות, כי עולם בתלייטסחדר לא נכל לאור לעצמנו אם הייל בדמיה, מאייך לא יתיכון עולם מסדר בלי מסדר, והוא הבורא ית'.

ונם בעולם הקטן שהאדם רוצה לאייר לעצמו בחיזיו יש מקום לייחוס ה- בין סדר ורצון: אם אנו רואים אדם מסדר בעבודתו, או מבניין שהוא בעל רצון חזק, על אדם בתלייטסחדר נהוץ משפט: אוantu רזהה לעבה, או — רצונו חלש מידי לסדר עצמו עבדתו, ואם בעבודה של דורך הדברים אמרוים, בעבודת השם עברי. עבודה אמרית לא חוכנו בלי סדר!

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

ח' אס טטייך כערץ. — החסתטיקח חייא הערד
חללי ביותה, ספק, אם קיים אדך שאין רגש וליפוי. האודם
חרופרמייטיבי ביוטר מעריך שירות, ניגינה, ריקוד, פיסול, צירור
וכדומה. — יש סיימנים שמנ בעלי חיים, ביהדות, צפרים אינס
אדישים לחופעות של יופי. ליווי השפעה מיוחדת על נפש אדם,
הוא גורם של חנאה וסיפוק ורגשי. — אינסיטנטיקטיבי. — אסת-
טיקה מדענית את הרוח, ולה השפעה על מערכי נש, ביהדות,
בגען לחוויה דתית ולהוויה מינית.

— האסתטיקה היא ערך חשוב מאוד, היא נוגנת לאדם טיפוק רוחני, מדגנת את הנפש ומכשירה את האדם להיות ביכולת לערוך מוסרים. הציור, הפיסול, הריקוד, השירה התיאטרון שיבוגתם ובה, במידה רבה מדיניות את נפש העם, במידה רבה מלחנכים. — אמנות, המסתמאה את הרוח, למגש את הנפש — פסולת. לא כל אומנות היא אמונה, לא כל השג „ביבולות“ הוא אמן. אמונות היא השג יכולתי לביטוי חרוץ חיפה המעדנת של האדם והעם, והمعدנת אותה.

۷۳-جیسا کہ اسکے

תקסנו. מוצאה להתקין מקום להפנות בו.

ש' גודים של סדר: א. יש סדר לשם סדר, כי הרואה נתן בנסיבות מסוימות (מנוי שונא משל עצמו נזמי, שא-גביל בצדדי), בתרץ' ואדם ואין סתירה בין רצון לרצון זו). ב. יש סדר לשם תחומיות, שדרשו לנו למסורו כל מרכיבתו כבל דבר, וכדומה. ג. יש סדר לשם התאחדות השוללה, כגון מרכיבת כל חלק בפרטיו, במקומו כדי שייצא תכליתם בין כלם. וכמעט שמדובר במקרה דומה לא יטלו, אך אין אפשר להם לשמש בערבותם, וההיבר גזר לחיות.

ברוחנית נודש הגוד החלשי. פירוד של חזים. וכן פירוד של
אנחות אגדות, מונע המכילה אל גם הערוביא לא סוכת אלא כל חז
דרך להנפח על מי המורות והכלים והצערנים והחטאים לו. ובתוך זה גאנשטי^ה
ומסול לו, ואעט' שרכי החזירים ושל הוונים משנים זו מה זה ציד שבל
הדריכים יובילו למקום אחד, לשלמות.

מִשְׁרָשֵׁי המצויה. **כַּעֲגִינָה** שֶׁפְתֹחַ בְּפִרְשָׁהּ כִּי
“**אֱלֹהֵיךְ** מְתֻחָלָךְ בְּגַבְבָּךְ מְתֻנָּךְ
וְהִיא מְתֻנָּךְ קָדוֹשׁ וְנוּגָה”, **כְּלוּפָר** שְׁגַפְשָׁוּן
שֶׁיְּשָׁרָאֵל דְּבָקוֹת בְּשִׁכְנָה לְעוֹלָם, וְכֵל
שְׁבָן בְּמַחְנָה שֶׁבְּלָוְן נִקְיָה הַגְּפָשָׁה, כִּי כָל הַיּוֹרָא
מִעֲבָרוֹת שְׁבָיוֹן כָּבֵד הַלָּךְ לוֹ וְשָׁבָ אל
הַבַּיִת, וְנִשְׁאָרוּ הַטּוֹבִים אֲשֶׁר רָוחַ אַלְקִים
שְׁוָכוֹן בְּתוּכֶם, וְרָאוּי לְהַמְּלָא בְּנִיקִיות,
כִּאֲשֶׁר יְדוֹעַ וּמְפָרִסָּם, **שְׁהַגְּזִיקָה** מִדָּה מִן
הַמְּדוֹת הַטוֹּבוֹת הַמְּבַיאָה לִידֵי רָוחַ הַקְּשָׁשׁ,
וּכְדַרְשָׁן רַבִּי פָנָחָם בֶּן יָאִיר בְּפֶרַק קְפָא
דַעֲבּוֹרָה זָרָה כ. ס., וְגַם יְשָׁבָה שְׁבָח
לְאַמָּה כִּי יְבוֹאוּ אֶלָּהֶם מְלָאכִי גּוֹי וְרָאוּוּ
מְתֻנָּהָם קָדוֹשׁ וְנִקְיָה מִכֶּל טָנוֹר סְפָאָה עַל

ואומר, שכל מה שאסרה علينا התורה מן המאכלות, כולן תונגןן גרוועה,⁴ ואין במא שנאסר לנו מה שיש לחשוב שאין בו נזק זולת החזיר והחלב, ואין הדבר כן, כי החזיר לח יותר על המדה.⁵ ורבים בו העודפים,⁶ יותר מכון מאסתו התורה מלחמת רבי טנפו וששהוא ייון מטנופים, וכבר דעת הקפדה התורה על ראיית הכלולים אסילו במדבר במחנה,⁷ כל שכן בתוך הערים, ואלו היינן מגדלים חזירם למזוין היו נעשים השוווקים.⁸ ואף הבהים מטנופים יותר מבית הכסא, כמו שאתמה רואה בארץ הצרפתן⁹ עתה.

ମୁଦ୍ରଣ

ג. זכר אחר 'ז' ב' ב' קד' ר' נידן הו דכתיב (משל א' ב')
'וגמל נקשו איש מסר' וזה היל הילן שבשעה שהיתה נספחה
מחלמדי היה מילן וזהו עטם אמר לו חלמורי וכו'
להילן אמר הולך אמר לך לעשות מצוה אמרו לו וכי
מה מצוה זו אמר להו לרחץ בבון המרוחץ אמרו לו וכי
זו מצונה היא אמר לך הנה מה אם איקיזין של מלאכים
שבשמעדים אותו בברית טרייתאות ובכמי קראקסיות מי
שנומנה עליהם הוא מורה ושוטן והן מעליין לו קוזנות
ולא עוד אלא שהוא מתגדר עם גודל פְּנַצְּבָות אֶת
שנבראות גצלם וקדמות ר כתיב (בראשית ס' ו' ג' בצלם
אליהם ש' אה ה' א' ע' אל אה' ג' מה וקומה.